

DON'T *FREAK* OUT.

Don't *freak* out

Maya M.M. Lichthart

Eerste druk © 2022 Maya Lichthart

Coverafbeelding © Maya Lichthart

ISBN: 978-94-644-8900-2

Uitgeverij Brave New Books

www.bravenewbooks.nl

Dit werk is auteursrechtelijk beschermd, alle rechten naar Maya Lichthart.

Niets uit deze opgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder toestemming van de auteur.

DEEL EEN – WAT VOORAF GING (EN DAARNA)

2016 - herfst

Het zuigt enorm. Het zuigt enorm, het zuigt dikke stierenballen en het is super teleurstellend. *Ra ra wat ben ik?* Antwoord: mijn leven op het moment. Ik kan het ook niet beter beschrijven dan dat alles zuigt. Maar het regent tenminste niet.

Hier zit ik dan weer, verdrietig en bezig herinneringen te onderdrukken. Zoals altijd kijk ik naar het kalme water bij het Emwoodmeer, vlak bij het Verlaten Huis. Het helpt een beetje, om rustig te blijven.

Het is niet optimaal, dat ik op een plek ben waar veel van de herinneringen die ik probeer te onderdrukken gebeurd zijn. Ook is het niet optimaal dat ik hier niet komen mag van twee van de drie mensen die ik probeer te ontlopen. Door aan hen te denken komen de herinneringen naar boven zoals recht voor me in het water kleine luchtbubbels omhoogkomen vanwege een eend die met zijn kopje onder gaat.

Daar ga je weer, grom ik naar mezelf als tranen langzaam maar zeker uit mijn traanbuizen dalen. De mascara bij mijn ogen probeer ik tevergeefs weg te vegen. Ik staar naar voren. In het water worden kringen gevormd, door de stenen die ik erin gooi. De eend vindt het na de zoveelste steen goed geweest en verlaat me dan ook. Ik mompel “sorry” naar hem terwijl hij wegvliegt en gooi er nog een steen in. En nog een. De tranen blijven komen. De mascara en mijn donkere oogpotlood verspreiden zich ongewenst over mijn gezicht. Ik beeld me in dat inmiddels mijn hele gezicht er al onder zit. *Laat ook maar*, verzucht ik. Ik stop met het wegvegen van de mascara. *Het maakt me ook geen zak meer uit.*

Er blijven kringen in het water komen. Ik ben gestopt met het gooien van steentjes, maar er blijven kringen komen. Een aantal minuten gaan voorbij waarin ik voor me uit staar, naar het water.

Pas wanneer ik wat meer uit mijn hoofd ben en op aarde terugkom, kom ik erachter dat de kringen gevormd worden door een plotselinge regenbui. *Tuurlijk*. Misschien is de eend daarom wel weggevlogen, heeft hij me niet verlaten uit irritatie. Lijkt me sterk. Ik stel me de eend met een geïrriteerd gezicht voor, met zijn eendenvleugel tot een vuist gemaakt. “Belhamel!” hoor ik hem zeggen, met een dik eendenaccent. Ja, ik weet dat het nog minder realistisch is, maar dit lijkt mij eerder wat heeft plaatsgevonden.

Als het regent voel ik me bijna altijd beter, dan huilt er iemand met me mee. Ik heb een hekel aan huilen. Ik weet dat mensen vaak huilen. Als ogen droog zijn, worden er tranen gevormd. Als alles je te veel wordt, rollen er tranen over je wangen. Mensen huilen door een mechanische, chemische, allergische of psychische prikkel. Dat er een reden achter zit weet ik echt wel. En ik weet ook ‘dat je maar beter huilen kan, omdat het oplucht’. Maar ik heb er alsnog een afkeer voor.

Geen idee of dat voortkomt uit het gevoel dat ik krijg als ik huil: dat het een teken van zwakte is. Of omdat het verschrikkelijk vermoeiend is. Of misschien is het vanwege het feit dat er altijd naar me geschreeuwd wordt als ik huil. Verrek, het kan ook een combinatie zijn van eerdergenoemde redenen. *Hm, ik ontdek dingen deze regenachtige dinsdag*. Of is het vandaag zaterdag?

In ieder geval fijn, dat de wolken met me meedoen. Dan voel ik me niet zo verdornd alleen. Alleen zijn vind ik prima. Maar als ik me alleen voel ga ik te veel nadenken over dingen die van mij in deze zelfde regen nog als suiker mogen vergaan.

Zoals de regen naar beneden valt, zo worden mijn kleren doordrenkt. Maar ik blijf zitten op het gammele, houten steigertje waar ik al eeuwigheid lijk te zitten, totdat mijn baggy jeans ook doorweekt zijn. En het koud wordt. Koud tot op het bot. Maar ik ga niet. Ik ga niet naar huis. Ooit zal ik terug moeten, maar nu nog niet.

Even mijn executie uitstellen zolang het nog kan. Nu ik nog keuze heb. Ik heb geen idee hoe morgen er uit zal zien. Wel sta ik op en pak ik mijn fiets, die net niet uit elkaar valt, maar ik ga niet. Als ik met moeite overeind gekrabbeld ben, richt ik voor een laatste keer vandaag mijn blik op het Emwoodmeer. Het deint rustig door, alsof er niks aan de hand is.

Ik kijk naar de kleine boompjes die in het water groeien en zie insectjes zich snel voortbewegen, vluchtend voor de regen. Misschien zie ik het verkeerd en vieren ze de regenval juist. Ik zou het niet weten. Ik ben geen insectje, helaas. Dan zou ik minder problemen hebben.

Waarschijnlijk zou mijn grootste probleem de terugkomst van die eend zijn. Dat valt ten minste te overzien. Gewoon één groot probleem hebben in plaats van wat ik nu heb: een cluster van allerlei grote problemen, de een nog groter dan de ander. Wat zou ik het heerlijk vinden als mijn grootste probleem een eend was.

Stug beweeg ik me voort door het natte zand, dat na een stap of tien langzaam overgaat tot steentjes. De wind wordt milder door de beschutting van de bomen. Gedachteloos loop ik door naar het Verlaten Huis, waar ik vroeger pas echt troost vond. Nu, jaren later, kom ik steeds terug om te proberen die gevoelens te laten herleven.

Maar een plek kan je onmogelijk diezelfde gevoelens geven als er zo veel pijnlijke dingen gebeurd zijn. Het voelt alsof de goede gevoelens van vroeger hier nog rondzweven. Als ik er toevallig doorheen loop, krijg ik een kleine impressie van de gevoelens terug.

Alsof je op je verjaardag een enorm lekkere taart hebt gegeten.

Een paar maanden later zie je de bakvorm terug en het is net alsof je de taart weer ruiken kan. Heel even sluit je je ogen en denk je terug aan de taart. Je ziet hem voor je, kan hem bijna weer proeven. Pas als je je ogen weer opent realiseer je je dat de taart er al lang niet meer is. Mijn maag rommelt. Geweldig. Nu heb ik het koud én heb ik trek. *Stomme taart.*

Ik sleep met moeite mijn voeten een voor een naar voren. De regen is door mijn lange, grijze sweater gedrongen en ik heb het kouder dan ooit. Mijn voeten zijn ook al nat. Er blijft zand vastzitten aan de afgesleten dingen die niks meer dan een vage impressie zijn van de sneakers die ze ooit waren.

Mijn fiets sjouw ik mee, totdat ik voor het kleine paadje sta dat naar de veranda leidt. Als ik vlak voor het huis sta, laat ik iets te vroeg mijn fiets los. Als gevolg daarvan valt 'ie met een kletterend geluid op de grond. Ik werp een verveelde blik op het ding dat nu roerloos op de grond ligt, al is het vooral het ontbreken van energie dat ervoor zorgt dat ik niet veel geef om de gevallen fiets. Als ik niet beter wist had ik gedacht dat het enige vervoermiddel dat ik heb in honderden kleine onderdelen uit elkaar gevallen was. Maar nee, hij ligt er gewoon en hij is nog heel, wonder boven wonder. Dat moet dan een klein gelukje zijn, voor het eerst sinds tijden. Voor het eerst sinds...

Fuck.

Het is herfst.

Het regent.

Het regent hard.

Het regent hard en ik draag alleen felblauwe baggy jeans, een grijze sweater met rafels en een touwen armbandje. Het is herfst.

Het is herfst en ik voel me ongelooflijk koud in mijn doorweekte kleding. Mijn lange zwarte haren, mijn spichtige gezicht, mijn merkwaardig lange benen, alles is doorweekt.

Typisch van me, dat ik uitgerekend een half afgebrand huis gebruik als schuilplaats voor de regen. Als ik een kwartier geleden had opgemerkt dat het zou gaan regenen en naar huis was gegaan, dan zat ik nu niet in deze situatie. Maar zoals ik al zei, dat is niet echt een optie. De redenen die ik had om naar huis te gaan zijn van me afgepakt. Nu heb ik alleen redenen om er niet naar toe te gaan.

Mijn hand ligt op de deurklink van het Verlaten Huis.

Voorzichtig doe ik de klink naar beneden, bang om geluid te maken.

Hoewel niemand binnen een radius van vijf kilometer in de buurt is, voel ik me nog steeds opgelaten en enigszins gepikeerd.

Ik weet dat ik hier niet mag komen van *Hen*. Ik weet wat *Ze* over me zeggen als ik 's avonds laat in bed lig en *Ze* dicht bij mijn huis staan te roken. Hoe *Ze* roddels over me verspreiden. Ik weet wat *Ze* me aan willen *en gemakkelijk kunnen* doen als ik hier naar binnen ga.

Ik zet mijn voet op de drempel. *Ze* hebben het eerder gedaan.

Ze hebben haar van me afgepakt, mijn reden om naar huis te gaan.

Nu hebben *Ze* het op mij gemunt. Ik weet dat *Ze* een mes in mijn hart willen drukken, het net zo lang heen en weer willen bewegen tot ik bewegingloos op de grond lig.

En *Ze* genieten ervan, ik weet het.

Ik weet alles.

Wanneer ik zeg dat ik *alles* weet bedoel ik dat ik echt enorm veel weet. Ik weet dingen die ik nog nooit geleerd heb. Ik heb überhaupt nooit echt iets hoeven leren. Zelfs wanneer ik iets nieuws lees, is het alsof ik het al duizenden keren gelezen heb.

Niemand weet *alles*, maar mama zegt dat ik alles weet. Zolang ik me ervoor open stel. Hoe meer ik nadenk over iets, hoe meer ik erover weet. Alsof er een soort enorme databank zit in mijn hoofd en een gedachte een zoekopdracht is. Als ik nadenk weet ik het antwoord. En aan gedachten nooit gebrek. *Nee, die laten me nooit met rust, verdomme.*

Mijn voet aarzelt even wanneer ik hem over de drempel zwaai. Waarom ik me na al die tijd nog zo uitgelaten voel, weet ik niet. *Het is waarschijnlijk de kick van dingen doen die je eigenlijk niet mag doen.*

Herinneringen en gevoelens die aan deze plek vastzitten overvallen me, in de vorm van een pijnvraag waarmee mijn hoofd plotseling getroffen wordt. Alsof kleine wezentjes met scherpe voorwerpjes in mijn hersenpan aan het wrikken zijn.

Wanneer de vlag weer over is kijk ik naar alle plekken waar ik eerder al eens gekeken heb. Zoals de krakkemikkige trap, waar nu de planken half verrot van zijn. Sommige zijn zo verrot, dat je het eerder een 'pl' zou noemen dan een 'plank', omdat zo weinig van over is. Tijd heelt niet *alle* wonden, sommige dingen gaan er juist alleen op achteruit. Beelden van nu en vroeger tollen samen rond in mijn gedachten. Het is moeilijk om te zien hoe alles zo verslechterd is. Toch voelt het goed om hier rond te lopen, dan voelt het nog een soort van of ik nog met hem ben. Hem, die ik ook kwijtgeraakt ben.

Daar, de keuken. Eens gebruikt voor het bereiden van maaltijden, de plek waar mensen samen kwamen na een lange dag, waar later gegijzelde mensen hun laatste lange dag spendeerden. Ik ruik de verbrande geur nog als ik kijk naar de restanten van de hal. *Niks niet een taart van een verjaardag.* Deze taart valt zwaar op de maag.

Ik kijk verder, naar de bar, en er vliegen nog meer herinneringen langs me heen zoals wespen rondvliegen in een zomerse tuin vol fruitbomen en -struiken. Ik probeer het te negeren, omdat terugdenken te veel pijn doet. Zonder dat ik het doorheb sla ik denkbeeldige wespen van me af.

Ik sta nog steeds *nét* achter *-of voor*, *het ligt eraan hoe je het bekijkt*- de deur. Links van me is een ruimte waar planken, stukken muur en kapotte meubelen dwars door elkaar heen liggen en door het verrotten en vergaan in elkaar doorlopen. Achter me hoor ik de regendruppels met snelheid op allerlei voorwerpen kletteren, zoals mijn fiets, de loofbomen en struiken die naast en tegen het Huis staan. De wind prikt in mijn rug als een groot tiental ieniemienie naalden. Door de gedachtenzwerm was ik bijna vergeten hoe koud ik het had, hoe moeilijk dat ook te vergeten is.

Door het licht dat mijn iris binnengaat, valt de spiegel die naast de voordeur hangt mijn zicht binnen. De spiegel bestaat uit één enorme barst en een miljoen andere kleinere barstjes en als ik een stap naar voren zet, zie ik mijn reflectie terug staren. Uit reflex draai ik me snel weg bij de spiegel. Mijn moeder *-een rilling loopt langs mijn ruggengraat*-vraagt soms wat ik zie in de spiegel. *Ik zie niks moois: ik zie alleen een freak*, antwoord ik dan, omdat dat de waarheid is. Mama knikt en slaat de spiegel dan kapot.

Ze slaat altijd de spiegel kapot als ik erin gekeken heb. Zodra ik erin gekeken heb, is de spiegel verpest. Kan je nagaan hoeveel we kunnen besparen op spiegels. Praktisch is iets anders. Dat scherven geen geluk brengen, blijkt wel. Ik realiseer me nu pas dat ik op haar begin te lijken. Deze spiegel heb ik zelf kapotgeslagen tijdens een van mijn eerdere bezoeken hier, al was het niet direct om dezelfde reden als zij het deed.

Eerst raakte ik hem hier kwijt, mijn toevluchtsoord. Toen haar, mijn anker thuis. Het kost me al mijn kracht om niet meer te denken aan al dat gebeurd is en de tranen tegen te houden. Ook al schreeuwt er niemand naar me hier wanneer ik huil, ik wil niet in mijn hoofd naar mezelf schreeuwen.

Ik zou je van alles kunnen vertellen. Dat twee procent van de wereldbevolking groene ogen heeft. Dat acht procent blauwe ogen heeft en dat de overige negentig procent allemaal bruine ogen heeft. Dat het in IJsland tot 1983 verboden was om een hond als huisdier te houden. Ik zou je kunnen vertellen over de geschiedenis van de mens, vanaf het begin. Dat slakken drie jaar kunnen slapen en dat octopussen drie harten hebben. Ik kan tot nu toe in eenentwintig verschillende talen zeggen dat ik van je hou, of dat ik in gevaar ben.

Ik zou je kunnen vertellen over mythes. Welke echt zijn gebeurd, welke deels waar zijn en welke totaal verzonnen zijn. *Oh, ik zou eindeloos over mythes kunnen praten. Ik zou elk detail kunnen geven, elk bloemrijk of gruwelijk detail.* Ik zou zoveel kunnen. Dat is het pijnlijke. Ik zou het kunnen.

Het *uitvoeren*, dat is waar het misgaat. Het probleem is dat ik sommige dingen niet weten wil, dat zo heftig voel en het dan niet kan. Al zou ik mezelf wijsmaken dat ik het wel weten wil, elke keer als ik iets wil zeggen en zelfs alleen mijn mond opentrek dan hoor ik mama, die zegt dat het verkeerd is wat ik doe. Wie ik ben.

Niet denken, vertel ik mezelf. *Niet denken. Je bent hier gekomen om niet te denken.* Ik sluit mijn ogen en denk aan het beeld van een halfuur geleden. Het kabbelende water dat langzaam heen en weer bewoog en de wind, die 3,49 kilometer per uur uit het noordwesten waaide- “Niet denken!” schreeuw ik in mijn hoofd. *Je denkt te veel. Te veel, altijd.*

Dat is de reden waarom ze je een... *freak* vinden. Ik ben furieus op mezelf. Ik wil iets trappen, totdat het ineens helemaal stil is in mijn hoofd, stil in het huis, alsof de wind plotseling is gaan liggen.

En dan giert de paniek door me heen.

Chaos.

Mijn hart dat in mijn keel klopt.

Zweet dat door mijn poriën naar beneden glijdt.

Ze zijn hier.

En ze willen me dood.

Dan ben ik opeens blij met dat *freak*brein van me. Ik scan de trap en weet nu precies waar ik mijn voeten zetten moet om niet naar beneden te flikkeren. Tweede trede, vijftiende centimeter vanaf de muur. Derde trede ontbreekt, dus overslaan. Vierde trede, zevenveertigste centimeter vanaf de muur. Zo kom ik langzaam bovenaan. Als ik boven ben, hoor ik achter me de planken die voor het opstapje van de voordeur staan luidruchtig kraken. Snel ren ik de overloop door en kruip de eerste en de beste kamer in, de kamer waar je het minste zicht op hebt vanaf de deuropening.

Ik hou mijn hart vast als ik realiseer welke kamer ik ingevlucht ben. Deze kamer was van een vijftien jaar oude jongen, die nog maar net begonnen was met puberen. Fin was zijn naam. Wat er precies gebeurd is, weet niemand. Alles wat er bekend is, is dat er een aantal mensen om het leven gebracht zijn door zijn ouders, waaronder Fin zelf. Er is daarna een brand aangestoken, de ouders hebben alles achtergelaten en zijn nooit gevonden. De politie heeft de kranten nare dingen verteld over Willemijn en Harm. Ik geloof het niet. Maar wat er echt gebeurd is, weet ik ook niet. De waarheid is samen met Fin gestorven.

Mijn Fin.

Een stelletje graffiti-tekeningen op je muur, ik zie nog net je behang er doorheen. Wat hebben ze je kamer aangedaan? Wat respectloos.

“Hee, weirdo”, roept Hij, en maakt me los uit mijn gedachten.

“We weten dat je hier zit, weirdo.” roept Zij.

“We hebben je fiets zien liggen, *freak*” lacht Hij. De manier waarop Hij de ‘r’ over zijn tong laat rollen, creëert een rilling over mijn hele lichaam. *Krassende geluiden in mijn hoofd. Laat het stoppen, laat Hen stoppen.*

“Oh? Geen antwoord?”

“Denk je dat we niet de ballen hebben om naar binnen te komen?”
Ze praten in een rap tempo, de woorden galmen door het huis en schieten langs mijn oren als kogels die vlak langs hun doel vliegen.

“We zijn op de hoogte van de geschiedenis en de bijgeloven hoor, *freak*”
Als Ze nog één keer dat woord produceren door lucht te laten trillen langs die verrotte stembanden van Hen, dan ga ik gillen.
Of erger.

“We weten dat we vervloekt zouden zijn als we zonder bescherming dit *moordhuis* binnen zouden komen. Daarom zijn we beschermd. Nu komen we eraan.”

“We zijn niet vervloekt zoals jij, -”
Dan komt het.

“Freak.”

Niet gillen, hou je in. Je kunt het.

“We komen eraan en jij gaat eraan!” De woorden doen me vrijwel niks, die zijn nog net de lucht rondom de kogels die mijn kant op suizen. Het is het genot dat in zijn stem te horen is, dat me echt raakt. Zijn gedachten zijn luid, ik kan ze bijna niet aanhoren, zo luid. Ik hoor Hun voeten over de planken van beneden gaan. De planken kraken extra, wat Ze expres doen. *Als Ze het huis maar niks aan doen. Dat, en mijn herinneringen is het enige wat ik nog over heb van hem.*

Ik had kunnen weten dat Ze me zelfs hiernaartoe zouden volgen. Het was ook niet slim om naar zo'n fragiele plek te komen in mijn huidige emotionele staat van zijn. Maar ik moest hier nog een keer komen. Ik heb geen idee hoe vaak ik hier nog komen kan.

“Zie je dat? We dragen stevige schoenen en leren jasjes, daarom kan er niks met ons gebeuren volgens het bijgeloof.”

“Waarom verstop je je nog steeds, als je toch weet dat we komen?” zegt Hij, met een kinderachtig lachje. Ik vervloek Zijn stem.

En de Hare; “Ja, waarom? Niets zal ons doen stoppen om je leven een hel te maken. We vinden je altijd, freak.” Ik gil.

Ik gil zo hard dat je het nog nét te horen is. In mijn hoofd, dan.

Dat was de laatste keer. Ik kan niet meer, ik kan het niet meer pikken.

Fin, ben je hier? Fin?

FIN?

Ik heb je nodig. Je moet deze plek beschermen, je geest die hier rust.

Mij. Ik heb je nodig.

Ik mis je, Fin.

Zou hij kunnen horen, zou het helpen? Hij was voor niemand bang, hij kon alles. Ik weet alles. *Samen waren we alles.*

Ik merk niks. Misschien dat ik dit zelf zal moeten oplossen. Zal ik proberen terug te praten? *Nee.* Als ik me nu, op dit punt, zou toegeven aan Hen en Hun stomme spelletjes dan zou ik verliezen. Al heb ik het zo verschrikkelijk ver laten komen dat ik natuurlijk al lang verloren heb.

Ik had verloren zodra Ze- Ik sluit mijn ogen, om beter na te kunnen denken, maar als ik vervolgens ze weer probeer te openen, blijven door de koude, natte regendruppels mijn wimpers even aan elkaar plakken.

Als mijn ogen weer openen, komt de paniek terug. De chaos in mijn hoofd. Mijn maag die rondjes draait in mijn buik, mijn hart die bijna uit mijn borstkas springt. *Ze komen. Ik hoor ze komen. Ik hoor hoe Hij Zijn voet op de eerste trede heeft gezet. Ik hoor hoe Zij Haar kauwgom kauwt terwijl Ze geniet van de voorstelling.* “Oh schat...” zegt Ze overdreven, “wees niet bang, zie dit gewoon als een verlossing uit je lijden, je moet dankbaar zijn voor ons.”

Ik krijg een flashback van een seizoen geleden.

Ik sta bij een gebouw, welk gebouw kan ik niet zien, mijn zicht is wazig. Ik zweet de pan uit. De warmte, de angst, ben zo overprikkeld dat ik bijna niks meer meekrijg. Stemmen. Van links? Van rechts? Geen idee. Ademhalingen. Mijn ademhaling, paniekerig, snel. Andere ademhalingen, van links? Van rechts? Ik weet het niet. Een duw in mijn rug, precies tussen twee wervels. Ik gil. “Fin”, hijg ik, “Fin, waar ben je?” “Oh, Ding, die kan jou niet elke keer redden.” Ze lacht. Dan krijg ik een klap recht op mijn neus en word ik op de grond gesmakt. Als ik daar lig en probeer bij te komen, proef ik een bekende zoute smaak in mijn mond. Bloed. Een waas trekt voor mijn ogen. Voor ik bewusteloos raak hoor ik Hen zeggen: “Volgende keer ga je eraan.” “Haha ja, laten we nu haar zusje een bezoekje brengen.”

Was hij maar bij me toen. Was ik maar opgestaan toen. De verlamming van angst voelt zoals toen, minus de fysieke pijn die ik ervaarde. Ik wil opstaan, naar Ze toe rennen en dit eindelijk tot een halt brengen, maar het lukt me niet. Mentaal houdt iets me tegen en fysiek al helemaal.

De kou is vreselijk, maakt het me onmogelijk om te bewegen. Alsof ik in naakt in een openlucht-ijsbad ben gaan zwemmen. Ik probeer mee te rillen met het automatisme van m'n lichaam, om zo langzaam warmer te worden.

- “Ik ben hier.”

Tuurlijk, ik had niet anders verwacht.

Ik ben zo opgelucht om hem te horen, al is het alleen in mijn hoofd en weet ik niet zeker of het misschien komt omdat ik langzamerhand helemaal doorgedraaid ben.

- *“Ik bedoel dat ik hier ben, voor jou.”*

O.

- *“Luister raafje, je moet doen wat ik zeg”,*

Raafje. Mijn hart breekt, scheurt en verandert in as op hetzelfde moment.

- *“Sta op, en vlucht uit het huis. Ik weet dat je weet hoe je moet vluchten. Laat de rest over aan mij.”*

Maar ik kan niet opstaan.

- *“Doe niet zo gek. Als je je inspant lukt het wel.”*

Ik zucht. Ik weet ook wel dat het me misschien uiteindelijk wel lukken zal. Langzaam sta ik op, maar mijn botten en spieren functioneren niet goed door de kou.

Het lukt niet.

Geen reactie. Wel de voetstappen van Hen. De krakende traptreden, af en toe hout dat naar beneden valt, gevloek. Wel mijn maag, die besluit om touwtje te springen in mijn lichaam.

Fin, het lukt serieus niet.

Ik zit hier vast. Ze kunnen elk moment hier zijn en ik zit vast. Ze willen me dood. En ik zit vast. Het is waar dat ik weet *hoe* ik moet ontsnappen. Ik kan door dit raampje via een boom die vlak naast het Huis staat naar beneden klimmen, snel op mijn fiets stappen en fietsen voor mijn leven. Als ik geluk heb. Als Ze niet met de auto zijn.

Dan, opeens, ruik ik het verbrande hout en er vloeit een warme gloed door me heen. Energie bruist door het huis heen en bruist weer door mijn lichaam. Het voelt als zijn met hem. *Ik proef de taart.*

Ik weet dat ik nu moet gaan, ik weet dat hij dat wil. Ik spring daarom ook op zodra ik kan, naar het raam. “Hé!” Ik hoor Hem op me afkomen.

Shit.

Shit.

Shit.

Het kleine beetje licht dat buiten is, schijnt door het raam naar binnen en weerkaatst op een glimmend voorwerp. *Een mes. Hij heeft een mes.* Maar ik doe geen moeite om me te verdedigen. Ik klim verder het raam uit, de boom in en vlucht. Ze lachen, vertellen me dat ik niet kan vluchten van Hen.

Ik hoor iets door de kamer vliegen. “Fuck, gast!” hoor ik Haar roepen. Hij kreunt. Ik weet wat er is gebeurd, ik hoef niet om te kijken. *Nooit omkijken.* Ik denk niet meer na over Hen twee. Ik ben nu veilig. Hoop ik.

Sterk ben ik namelijk niet. Ik kan geen jampot openen, ik kan geen kracht zetten. Ook heb ik de emotionele stabiliteit van een op hol geslagen metronoom. Snel ben ik wel. Ontzettend. Als ik ren lijkt het of alle andere mensen plotseling vastzitten in slow motion en er veren in mijn benen zijn gezet. Alsof de aarde verandert in wolken, ik een veertje ben en me zonder enige inspanning voortbewegen kan door de wind. Vroeger was het mijn grote droom om kampioen te worden in hardlopen, maar toen- *terug naar het heden. Focus je.*

De boom is stevig en ik kan er snel uitkomen. De wereld om me heen draait, waar ben ik? De achterkant van het huis. De wolken zijn gestopt met het produceren van regen, maar de warme gloed is nu weg en de wind steekt in me als een scheermes. Ik strompel naar mijn fiets.

“Godsamme!” vloek ik. Ze hebben hem vernield, mijn fiets, zoals ze altijd alles vernielen. Er valt geen enkel onderdeel nog terug te zetten in een ander onderdeel. Er knapt iets in me. Dan komen de emoties.

Verdriet -*intense pijn.*

Kwaadheid -*woede.*

Agressie -*negatieve energie, klaar om iets te veranderen.*